PROF. DR. ADNAN BÜLENT BALOĞLU

IRKÇILIK

IRKÇILIK

PROF. DR. ADNAN BÜLENT BALOĞLU

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI: 1292
Halk Kitapları: 282

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel SALMAN

Yayın Koordinatörü
Yunus AKKAYA

Editör
Prof. Dr. Huriye Martı
Rukiye Aydoğdu Demir

Baskı Takip
İsmail DERİN

Tasarım
Arzu Akgün (aral.org)

Baskı
ARAL
Mustafa Kemal Mah. 2141 Cad.
No: 33/3, Söğütözü, Çankaya / Ankara
Tel: 0.312 219 53 26
www.aral.org

2. Baskı, Ankara – 2017

Eser İnceleme Komisyon Kararı: 28.09.2016/25

ISBN:978-975-19-6650-6
2017-06-Y-0003-1296
Sertifika No: 12931

İletişim
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Üniversiteler Mah. Dumlupınar Bulvarı
No:147/A 06800 Çankaya/ANKARA
Tel: 0 312 295 72 93 - 94
Faks: 0 312 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr
www.diyanet.gov.tr

Tartışmışlardı. Bir tarafta Ebû Zer el-Gıfârî, diğer tarafta Bilâl-i Habeşî… İki kıymetli sahâbî birbirlerine karşı ağır konuşmuşlardı. Ama anlaşmazlıktan ziyade hakaretten dolayı kalbi kırılmıştı Bilâl-i Habeşî'nin. Bu öyle bir hakaretti ki, Habeşli zenci bir köle olan Bilâl'i annesinin renginden dolayı aşağılıyor, "kara kadının oğlu!" diyordu.

İlk Müslümanlardan olup müşriklerin nice eziyetine göğüs geren bu fedakâr insan, dayanamayarak olanları Allah Resûlü'ne anlattı. Şaşırdı Peygamberimiz, kızdı. Irkçılık câhiliye zihniyetinin bir parçasıydı. Oysa İslam Peygamberi, insanların renk, ırk, dil, cinsiyet ayrımı olmaksızın "bir tarağın dişleri gibi" eşit olduklarını anlatmıştı.

Ebû Zer el-Gıfârî'yi çağırdı Peygamberimiz ve onu şöyle uyardı: "Ebû Zer! Onu annesinden dolayı mı ayıpladın?! Demek ki sen, kendisinde hâlâ câhiliyeden izler bulunan bir kimsesin."

Çok üzüldü Ebû Zer. Pişmanlık içinde kavruldu. Bilâl'in kendisini affetmesi için defalarca özür diledi. Kibrin, gururun, ayrımcılığın her zerresini hayatından çıkardı. Aradan yıllar geçtikten sonra bile, hizmetçileriyle aynı kumaştan dikilmiş mütevazı elbiseler giyer, sebebini soranlara bu hadiseyi anlatırdı (Buhârî, İman, 22).

Ülkenizi, bayrağınızı, vatanınızı ve doğup büyüdüğünüz memleketinizi derin bir aşkla sevebilirsiniz. Tarihinize, kültürünüze düşkün olabilirsiniz. Örf, âdet ve geleneklerinize sevgi ve sadakatle bağlanabilirsiniz. Millî değerlerinizi, sembollerinizi muhafaza edip nesilden nesile yılmaz bir kararlılıkla aktarabilirsiniz. Milletinize, nesebinize, soyunuza, ırkınıza muhabbet besleyebilirsiniz. Tarihî kahramanlarınızı sevebilir, onları cesaret ve yiğitliklerinden dolayı hayırla yâd edebilirsiniz. Aynı toprak üzerinde aynı dili konuştuğunuz, aynı dine inandığınız, aynı kültürü paylaştığınız, sevinç ve hüzünleri birlikte tattığınız insanınızı sevebilir, koruyabilir, kollayabilirsiniz…

Hemşehriniz ile karşılaştığınızda içinizi tatlı bir his kaplar; onu daha yakından tanımak, memleket sohbeti yapmak için can atarsınız. Kimlerden olduğunu sorar, ortak arkadaşlar bulmaya çalışırsınız. Öyle ki bazen uzaktan akraba çıkarsınız. Bir ihtiyacı varsa elinden tutmaya çalışır, yardımcı olmak istersiniz. Ayrılırken “irtibatı koparmayalım” dersiniz…

Bütün bunların hepsi gayet normal, tabii ve insanî hâllerdir. Fıtratın tezahürleridir. Zira biliriz ki, vatan, toprak, bayrak, tarih, kültür, din gibi değerlerin tamamı bir millet olarak bizim varlık sebebimizdir. Onlar varsa varızdır, yoksa yokuzdur! Hürriyet ve istiklâl sahibi bir millet oluşumuzu onlara borçluyuzdur. Ayrıca biliriz ki, sahip olunan bütün bu değerleri korumak, bir tarih, kültür, kimlik ve aidiyet bilincine sahip olmak, geleceğe ümitle bakabilmenin teminatıdır. Bir milleti ayrıştırmak yerine kaynaştıran, bir arada yaşama azmini güçlendiren, ortak hedeflere yönelten, farklılıkları zenginlik kılan da işte bu değerlerdir.

Gel gelelim kendi ırkınızı kutsar, göklere çıkarır ve diğer yeryüzü ırklarını aşağılarsanız, işin rengi değişir! Diğer insanları sırf tenlerinin sarı, esmer ya da siyah oluşu sebebiyle küçümser, ezer ve köleleştirirseniz işin rengi toptan değişir. Başkalarını milliyetlerinin, boylarının, soylarının farklı oluşu nedeniyle ötekileştirir, kendinize hasım bilirseniz işin rengi hepten değişir…

Milliyet, ırk, soy, nesep sevginizi keskin bir davaya, kör bir ideolojiye dönüştürürseniz, ırkçılığın kapısını aralar ve bambaşka bir mecraya adım atmış olursunuz. Sülalenize, aşiretinize, kabilenize, kavminize, milletinize, ırkınıza seçilmişlik atfeder, diğer herkesi ikinci sınıf insan seviyesinde görürseniz fitneye davetiye çıkarırsınız. Aynı havayı soluyan, aynı pınardan su içen, aynı ekmeği bölüşen ama farklı etnik kökene sahip olan insanları birbirine düşürürsünüz. Kardeşi kardeşe kırdırırsınız. İşte o zaman şeytanın ekmeğine yağ sürersiniz...

Milletinizi derin bir bağlılıkla sevebilirsiniz. Ama milliyet, ırk, soy, nesep sevginizi keskin bir davaya, kör bir ideolojiye dönüştürürseniz, ırkçılığın kapısını aralar ve bambaşka bir mecraya adım atmış olursunuz.

Irkçılık; ırk farkı güderek diğerlerini aşağılamanın, ezmenin, sömürmenin, yok etmeye kalkışmanın adıdır.

Irkçılığın tanımı

Nedir ırk denen şey? Irk kavramı, hayatımız ve sosyal ilişkilerimiz için olmazsa olmaz mıdır?

Öncelikle, ırkın, “Bir canlı türünde aynı öz yapıyı taşıyan canlıların oluşturduğu alt bölüm” şeklinde tarif edildiğini bilelim. Eğer burada söz konusu “insan” ise, ırk denildiğinde etnik kökene göre yapılan bir tasnif anlaşılır. Mesela, Türk ırkı, Arap ırkı, Cermen ırkı, Slav ırkı dediğimizde, etnik köken üzerinden yapılan bir tasnifin alt bölümlerini kastederiz.

O halde, ırkçılık nedir? Hemen cevaplayalım. Irkçılık; belli bir ırkı, nesebi, kökeni öncelemenin, aşırı biçimde vurgulamanın, yeryüzündeki diğer ırklara karşı bir üstünlük ve imtiyaz gerekçesi yapmanın adıdır. Irkçılık; ırk farkı güderek diğerlerini aşağılamanın, ezmenin, sömürmenin, yok etmeye kalkışmanın adıdır. Bir başka ifadeyle ırkçılık; insanın diğer bütün özelliklerini bir kenara bırakarak sadece ırkı üzerinden anlam kazandığı ya da anlamsızlaştığı sistemin adıdır.

Irkçılık bir virüstür ve Peygamberimizin de ifade buyurduğu gibi, cehaletten beslenir. Kibir, önyargı, kin, nefret ve basmakalıp fikirlerden güç alır. Bu hastalığa yakalanan kişi, idrakini, yeteneklerini, tecrübelerini, erdemlerini kısacası kendisini var eden bütün güzel özellikleri bir kenara koyup, ırkından başka bir şey göremez hâle gelir. Hayatta karşılaştığı diğer insanları da diğer niteliklerini önemsemeden sadece ırklarıyla görür ve değerlendirir. Bir ırkçı için ırkçılık, hayatın yegâne anlam ve amacıdır; kendi renginden, milletinden, aşiretinden olanı “insan” sayar; “öteki” olarak kabul ettiğini ise kendinden uzaklaştırır.

Şurası bir gerçek ki, tarihine, kültürüne ve ırkdaşına olan muhabbeti sebebiyle insan kendisini bir tarih ve kültür milliyetçisi olarak görebilir. Nitekim “Ben kafatasçı değilim, ama kendi kanımdan ve canımdan olan insanımı, milletimi çok seviyorum; tarihime ve kültürüme âşığım.” diyenlere sıkça rastlamışızdır. “Şanlı tarihimiz”, “Aziz milletimiz”, “Eşsiz kültürümüz” diye başlayan hitapları duymuşuzdur. Kendisini milliyetçi muhafazakâr bir kimlik üzerinden tanımlayanlara defalarca denk gelmişizdir. Ama ırkçılık başka bir hâl, başka bir duygu, başka bir ideolojidir.

İki tarafı keskin bıçağa benzeyen bir konunun üzerinde duruyoruz…

O halde öncelikle milliyetçilik ile ırkçılık/kafatasçılık arasına koyu ve kalın bir ayrım çizgisi çekmemiz gerekir. Milliyetçilik vatan, toprak, bayrak, kültür, tarih sevgisi ise, millî ve manevî değerleri ilelebet yaşatma arzusu ise, bunda bir beis yoktur. Ama bunun ötesinde bağnaz, tutucu, yıkıcı, dışlayıcı, zulmedici bir karakter alırsa, o zaman aklıselim sahipleri olarak itirazımız vardır. Çünkü bu illetli bakış, insanî ve İslamî değerlerle bağdaşması mümkün olmayan ırkçılıktır. Nitekim Peygamberimiz de bu ayrıma dikkat çekmiştir. “Yâ Resûlallah! Kişinin kendi kavmini sevmesi ırkçılık sayılır mı?” diye sorulduğunda “Hayır. Aksine ırkçılık, kişinin kendi kavminin haksız davranışına yardım etmesidir.” cevabını vermiştir (İbn Mâce, Fiten, 7).

Irkçılık, kokuşmuş bir cahiliye zihniyetidir. Peygamberimiz şöyle buyurur: “Irkçılığa çağıran, bizden değildir.” (Ebû Dâvûd, Edeb, 111-112)

İslam’da ırkçılık var mıdır?

Irk üzerinden insana değer biçmenin dinimizde yeri yoktur. Vicdanı ve fıtratı yaralayan, insanın onur ve haysiyetini çiğneyen böyle bir bakışın Allah ve Peygamberi nezdinde zerre kadar itibarı olamaz. Çünkü İslam’a göre, hangi ırktan, cinsten ya da sosyal tabakadan olursa olsun herkes insanlık onuru bakımından eşittir. Allah, insanoğlunu “yeryüzünün en değerli varlığı” olarak yaratmış ve ona doğuştan bir şeref, haysiyet, saygınlık bahşetmiştir. Hiç kimse bir başkasını ırkından dolayı küçümseyemez. Nasıl küçümsesin ki? Dünyaya gelirken ırkımızı veya rengimizi seçme hakkına sahip olamadığımıza göre, bir insanı bundan dolayı kınamak ya da aşağılamak Yüce Yaratıcı’ya karşı saygısızlık değil midir?

Analar daima hür doğurur. Buna rağmen, “soylu” sülalelerden gelmedikleri için köleleştirilen; ırkçılığın kibri, öfkesi, hırsı elinde inim inim inleyen milyonlarca insan yaşar bu dünyada.

İslam, ırk kavramını bir gerçeklik olarak kabul eder ve Kur’an, farklı ırklarda yaratılmamızın “Allah’ın kudretine işaret ettiğini” söyler. Ancak Rabbimiz katında asıl önemli olanın, ırkımız değil, dindeki samimiyetimiz ve sorumluluk bilincimiz olduğuna dikkat çeker.

İsterseniz, Kur’an-ı Kerim’e kulak verelim:

“Ey insanlar! Şüphesiz sizi bir erkek ile bir dişiden yarattık. Birbirinizle tanışmanız için sizi kavim ve kabilelere ayırdık. Allah katında en değerli olanınız, takva bilinci en fazla olandır. Allah, her şeyi hakkıyla bilmektedir, her şeyden haberdardır.” (Hucurât, 49/13)

Sevgili Peygamberimizin Veda Haccı’nda yaptığı son konuşmaları hatırlayalım:

“Ey insanlar! Şunu iyi bilin ki Rabbiniz birdir, atanız da birdir. Arap’ın Arap olmayana, Arap olmayanın Arap’a; beyazın siyaha, siyahın beyaza takva dışında bir üstünlüğü yoktur.” (İbn Hanbel, V/411)

“Takva” burada kilit kavramdır. İnsana üstünlük ve değer katan, onun ırkı, soyu, parası, makamı veya rengi değil, Yüce Allah karşısındaki sorumluluk bilincidir. İnancı ve yaşama biçimidir. Biricik Peygamberimizin ifadesiyle, “Ameli, kendisini geri bırakan bir kimseyi nesebi öne geçiremez.” (Tirmizî, Kıraat, 10) Sonuçta kim Allah’a inanır, O’nun koyduğu sınırlara göre hayatını düzenler ve iyi işler yaparsa, işte o kişi üstündür.

Irkçılık bir cehalet toplumu hastalığıdır. Peygamberimiz, insanlar arasındaki barış ve kardeşlik ruhunu öldüren bu hastalığa asırlar öncesinden dikkat çekmiştir. O güzel insan, gayet kararlı bir ifadeyle, câhiliyeden kalma köhne âdetleri iptal ettiğini söylemiş ve son noktayı şöyle koymuştur: “Dikkat edin! Câhiliye dönemine ait bütün işler ayaklarımın altındadır!” (Müslim, Hac, 147)

Tarihte olabildiğince gerilere gittiğimizde görürüz ki, ırkçılığın hüküm sürdüğü coğrafyalarda kavga, zulüm, katliam ve sömürü hiç eksik olmamıştır. Nereye ırkçılık tohumları ekildiyse, oradan zehirli sarmaşıklar sürgün vermiştir. Toplumun boynuna dolanan, huzuru ve güveni boğan bu sarmaşıklarla mücadele ise, elbette dinî ve insanî bir görevdir.

İlk ırkçı: Şeytan!

İlk insan yaratıldığında, “Ben ondan daha üstünüm!” der, kibrine mağlup olan şeytan. “Niçin?” diye sorulduğunda, gerekçesi hem komik hem küstahçadır: “Çünkü beni ateşten, onu topraktan yarattın.” (Sad, 38/76; A’râf, 7/12) Bu açık isyan sözleri âdeta insanlar arasında ilelebet sürecek ırkçılık ve kavimcilik mücadelesinin habercisidir.

Şeytan için ateşten yaratılmış olmak bir üstünlük, imtiyaz ve övünme vesilesidir. Aşağıladığı toprak ise ona göre değersizdir, kirlenmeye ve kirletilmeye müsaittir. Peki, ya ateş? Şeytan için ateş öyle mi? Kirli toprağın aksine, ateş kiri arındırır, pası temizler. Hâlbuki toprak karadır, adı üstünde: Kara toprak! Karalık onun özündedir, çıkmaz ondan, silinmez bu simsiyah leke. Şeytanın kuruntusu onu isyana, isyanı ise dönülmez bir yola, mahvoluşa, helâke sürüklemiştir. Ne gariptir ki, şeytanın bu safsatası unutulmaz; ateşe tapanlar da siyahı hor görenler de eksik olmaz tarih boyunca…

Hâlbuki su ile hava arasındaki ilişki ne ise, ateş ile toprak arasındaki ilişki de odur. Ya da ateş ile hava arasındaki ilişki nasılsa, su ile toprak arasındaki ilişki de öyledir. Biri olmadan diğerinin var olamayacağı bir ilişkidir bu… Hava olmadan ateş yanar mı? Su olmadan toprak yeşerir mi? Hepsi de özde birdir, aynı

Yaratıcı'nın eseridir. Birbirini tamamlayan, biri olmadan diğeri bir hiç mesabesinde olan bir bütünün parçalarıdır. Birlik içinde çokluk, çokluk içinde birlik misali…

Şeytanın bu isyanı, ırkçılığın tohumlarını atan ilk olay olsa gerektir. Şeytan; isyan, nifak ve fitnenin yolunu açmıştır bir kere. Yeminlidir. Yeryüzünde olanca azgınlık, günah ve kötülüğü insana cazip göstermeye, onu yoldan çıkarıp saptırmaya kararlıdır. Nitekim onun ayak izlerini takibe koyulanlar, bu ayrılık tohumlarını köşe bucak her yere serperler. Irkçılık davası yüzünden savaşlar, zulümler, sömürüler eksik olmaz dünyamızdan... Şeytanın patikasından yürüyüp, onun kibrini kendilerine bayrak edinenler insanlığı barışa ve kardeşliğe hasret bırakırlar. Kitlesel katliamlar, soykırımlar, acı ve gözyaşı bir türlü dinmez…

Şeytanın büyüklenmesi, kendini üstün görmesi âdeta irsîdir, bulaşıcıdır. "Basit, değersiz bir sıvıdan" yaratıldığını unutanlar (Secde, 32/8), bu bulaşıcı illete tutulurlar. Üzerlerine geçirdikleri sahte üstünlük ve imtiyaz zırhı ile âlemi tarumara kalkışırlar. Nice zavallı ve masumu, sırf kendi ırk ve soylarından olmadığı için katlederler. Nice zayıf ve güçsüzü boyunduruk altına alırlar ve kendilerine köle yaparlar. Nice şehri birbirine düşürür, halkları düşman ederler.

"Gelin, şu yeryüzünde fitne ve huzursuzluk çıkarmayın, nifak tohumları ekmeyin!" dendiğinde, "[Ne münasebet] biz hep dirlik ve düzen peşinde koşan insanlarız." (Bakara, 2/11) derler. Yürekleri zulümden kapkara kesilenler, derilerinin geçici beyazlığı ile övünüp yeryüzünü lime lime ederler. "Sen falan ırktansın, sen filan mezheptensin, sen falan aşirettensin, sen filan kavimdensin…" Sonrası malum… Seçkin, elit, üstün (!) "beyaz adam", keyfine göre kurallar icat eder; güya insanlığı ıslah faaliyetine koyulur. Sonrası yine malum… Terör örgütleri, ihanet çeteleri, sözde din motifli şiddet hareketleri, vekâlet savaşları…

"Farklılıklarımız", sevgi ve dayanışmayı besleyen birer kaynak olması gerekirken, nefretin ve şiddetin bahanesi sayılabilir mi? Bu, insanlık adına ne büyük bir talihsizliktir!

Irkçılığın utanç tarihi

Anlaşıldığı üzere, ırkçılığın tarihi çok eskilere gidiyor. İnsanın bir cana kastetmesi, Kabil'in Habil'i öldürmesi insanlık tarihi ile yaşıtsa, köleliğin tarihinin de o kadar eski olması şaşırtıcı değil. Kölelik düzeninin olduğu her yerde de ırkçılığın şu veya bu şekilde var olduğunu söylesek, yanılmış olmayız. Bir başka deyişle, sömürü ve istismar düzeninin olduğu her yerde kölelik olmuştur; köleliğin olduğu her yerde de ırkçılık… Dolayısıyla insan, ırkıyla zulmü besler hâle geldiğinde, köleliğin de kapıları açılmıştır.

Mesela milattan önceki çağlarda sırf farklı kavimden olmaları yüzünden firavunlar değil miydi İsrailoğullarını köleleştiren? Aynı şekilde, İsrail kavmi değil miydi "seçilmiş halk" fikrini üreten, kendini "müstesna" konuma oturtan ve diğer tüm insanları aşağılayan? Eski Roma'da krallar değil miydi sırf eğlence için köleleri ve farklı ırktan gelen fakirleri dövüştüren, aslanların önüne atan ve öldüren?

Analar daima hür doğurur. Buna rağmen, "soylu" sülalelerden gelmedikleri için köleleştirilen, beyaz olmadıkları için hapsedilen, "ırkçı" yöneticilerin elinde inim inim inleyen milyonlarca insan yaşar bu dünyada. Her türlü problemin sorgusuz sualsiz sorumlusu sayılan; kibrin, öfkenin, hırsın, tamahın pençesinde kıvranan milyonlarca can…

Bu insanların tek suçu ırklarıdır. Cenab-ı Hak, "Göklerin ve yerin yaratılması, dillerinizin ve renklerinizin farklı olması O'nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. Şüphesiz, bunda bilenler için elbette ibretler vardır." (Rûm 30/22) buyurduğu halde, bu açık göstergeleri göremeyenler "rahmeti" zahmete dönüştürür. "Farklılıklarımız", sevgi ve dayanışmayı besleyen birer kaynak olması gerekirken, nefretin ve şiddetin bahanesi sayılır. Bu, insanlık adına ne büyük bir talihsizliktir!

Tarih ilerledikçe değişik milletler üzerinden yürütülen ırkçı politikalar da devam etmiştir. Irkçı zihniyete göre, "ırksal farklılık" ile kastedilen yalnızca ten renginin farklı olması değildir. Irklar karakter ve zekâ olarak da birbirinden farklıdır. Buna göre, ten rengi beyaz olan, aynı zamanda zeki olandır. Beyaz olmayan ise zeki değildir ve alt tabakaya dâhildir. O halde zeki ırk, inançları, davranışları, kültürü ve dili ile öteki ırklar üzerinde hâkimiyet kurma hakkına sahiptir.

Böylesine insafsız bir tutumun dünya üzerinde köleliği ve etnik temizlik hareketlerini tetiklemesi bizleri şaşırtmamalıdır. Üstün konumda olduğuna inanan birçok ırkçı lider ve grup, kendisini diğer ırkları eğitmek ve medenileştirmekle sorumlu (!) hissetmiş, yakıp yıkmış, kırıp geçirmiştir. Hepimizin zihninde Afrikalıların kaderine ya da Kızılderililerin trajik hikâyelerine dair bilgiler vardır.

Amerika'da 1850'li yıllardan itibaren siyahlarla beyazlar arasına çekilen suni utanç duvarı, bugün bile etkisini yitirmiş değildir. Otel, tiyatro, sinema, kütüphane, kilise, okul, restoran gibi aklınıza gelebilecek her türlü ortak kullanım mekânında hatta asansörlerde ve toplu taşıma araçlarında ayrımcılık öngören yasalar, yaklaşık 100 sene yürürlükte kalmıştır. Bu yasalara göre, siyah

ve beyaz öğrenciler ayrı ayrı okullara giderlerdi. Siyah insanlar beyazların bindiği vagonlara binemezler, onların içtiği musluktan su içemezlerdi. Beyazlarla dostluk edemezler, evlenemezlerdi. Restoranlarda ayrı odalarda yemek yerlerdi. Çamaşırlarını beyazların çamaşır makinelerinde yıkayamazlardı. Hatta siyahlar ve beyazlar aynı kola makinesine para attıklarında kolalarını ayrı haznelerden alırlardı. Sayısız kuralı çiğneyenler ya hapsedilir, ya asılır ya da yakılırdı.

Aynı havayı soluyan, aynı pınardan su içen, aynı ekmeği bölüşen ama farklı etnik kökene sahip olan insanları birbirine düşürürseniz, şeytanın ekmeğine yağ sürersiniz...

20. yüzyılda Avrupa'da yaşanan ırkçılık hareketleri de farklı değildir. Arı, saf, temiz, bozulmamış ırklar üretmek için kitaplar yazıldı, laboratuvarlar ve enstitüler kuruldu, ölçümler yapıldı, insanlar sınıflandı, melezler yok edildi... Irkçı partiler güçlendi, söylemler sertleşti, eylemler şiddete dönüştü.

Bir toplumda ırkçılık damarı depreşti mi, iflah olmaz; sataşacak yer arar… Hakaret eder, aşağılar, alay eder, yasaklar koyar. Hıncını daha da alamazsa tecavüz eder, saldırır, linç eder. Irkçılık öyle doymaz bir hırstır ki, işi katliamlara, soykırımlara kadar vardırır… Hitler'in II. Dünya Savaşı'nda milyonlarca Yahudi'yi toplama kamplarında yok edişini tarih unutmadı. Ve bizler, 1992-95 yılları arasında ırkçı Sırpların yaklaşık 200 bin Boşnak'ı sistemli bir soykırıma tabi tuttuklarını unutmuş değiliz…

Bu vesileyle, Bosna Hersek'in ilk Cumhurbaşkanı, 'Bilge Kral' lakaplı merhum Aliya İzzet Begoviç'in şu sözünü hatırlayalım ve bir nebze olsun teselli bulalım: "Hayat, inanan ve salih ameller işleyenler dışında hiç kimsenin kazanamayacağı bir oyundur." Konumuz olan ırkçılıkla da alakalı olarak bize bir şeyler anlatmıyor mu bu kıymetli sözler?

Evet, ırkçı öfke kabardı mı dur durak bilmez; evleri, iş yerlerini ve ibadet mekânlarını kundaklar. Yaşlı, kadın, çoluk çocuk dinlemeden katleder. Almanya'da 1982 yılında Wolfenbuettel şehrinde ırkçı dazlakların bir Türk evini kundaklamasını ve çıkan yangında anne ile 3 çocuğunun feci şekilde can vermesini hatırlayalım. Bu ilk saldırıydı, ardı arkası kesilmedi…

Örnekleri çoğaltmaya gerek yok. Şu kadarını söyleyelim ki, İslamofobi paranoyası altında ırkçı saldırılar bugün de Avrupa'da bütün hızıyla devam ediyor. Hem de Avrupa'nın, uğruna nice canlarını verdiği "çoğulcu kültür değerlerini" ayaklar altına alma pahasına…

Irkçılık davasıyla insanlığı birbirine düşürmek isteyenlere, bizi lime lime bölüp yutmak isteyenlere karşı gaf il davranacak değiliz!

Israrla Müslümanları hedef alan ırkçı saldırıların artması sadece Avrupa için değil, insanlık ailesi için tehlikeli ve yıkıcıdır.

Irkçılık bugün de yaşıyor

Bugün Avrupa'nın hemen her ülkesinde aşırı sağcı ve ırkçı partilerin tırmanışa geçtiği inkâr götürmez bir hakikattir. Bu hızlı yükselişi tetikleyen bariz unsur, yabancı nüfusun bilhassa da Müslüman göçmen nüfusunun artmasıdır. Giderek nüfusları yaşlanan ve ekonomileri küçülen Avrupa halkları, dışardan gelen göçmen nüfusun, kendi ellerindeki çalışma imkânlarını gasp edeceği endişesini taşımaktadır.

Irkçı partiler, politikalarını yabancı düşmanlığı üzerinden kurgulamıştır. "İslamofobi" adını verdikleri sahte bir "İslam korkusu" üretmiş ve bunu canlı tutmak için seferber olmuşlardır. Ne yazık ki İslamofobi bugün Batı'da bir kısım siyasetçinin, medya ve iş çevresinin, akademisyenin "kazanç" kapısına dönüşmüştür… Bu gruplar, ülkelerindeki yabancıların özgürlük alanlarını kısıtlama ve nihayetinde onları Avrupa'dan kovma planını sistemli biçimde uygulamaktadır. İslamîsembolleri yasaklama, başörtülü kızları okullara almama, minare yasağı koyma gibi birkaç uygulamayı burada hatırlatmakla yetinelim...

Irkçılığı bir masumiyet gösterisine dönüştürenler, kendilerini medenî ve üstün ilan edenler bugün de bilhassa üçüncü dünya ülkelerinin insanlarına karşı son derece barbardır. Israrla Müslümanları hedef alan ırkçı saldırıların artması sadece Avrupa için değil, insanlık ailesi için tehlikeli ve yıkıcıdır. Tarihten ders alınması ve aynı acıların tekrarlanmaması gerekirken maalesef hâlâ ırkçılıktan gözü kararan hastalıklı kişilikler çoğalmaktadır.

Irkçı: Narsist kişilik

"Ben ırkçıyım; zihnimden bu düşünceyi bir türlü atamıyorum. Zihnim kayıp gidiyor ve kontrol edemiyorum. Yanlış olduğunu biliyorum, fakat elimde değil" der, fısıltıyla bir ırkçı. Bu, bir ırkçının gerçek ve bir o kadar da samimi itirafıdır. Bu itirafta, tedaviye muhtaç olduğunu saklamayan bir kabul de gizlidir. Irkçılığın bilinçaltına yerleşen bir virüs olduğu açıktır. Beyni kemiren, nefsin 'ben' duygusunu sürekli köpürten bir virüs…

Irkçılığın akla yerleşmesiyle birlikte, kişide kendini beğenme duygusu hâkim olmaya başlar. Bencillik ve kibir had safhaya çıkar. "Ben önemliyim, benden üstünü ve zekisi yok!" düşüncesi paranoyaya döner. Narsist kişiliktir bu. Kendine hayranlık duyar, sürekli kendi nefsini şımartır, azar ve azgınlaşır.

Irkçı, renkleri yalnızca siyah ve beyazdan ibaret gören bir 'renk körü'dür…

Irkçı, bir "günah keçisi" arar; bulduğunda ise "vurun abalıya!" der…

Irkçı, uzaklaştıracağı, ötekileştireceği, kıyıya itip dışlayacağı ve nihayet mümkünse kendine kul köle edip sömüreceği bir muhatap koyar karşısına…

Irkçı, sevgisiz ve müsamahasız büyümüştür. Zalimdir, insafsızdır, bencildir. Kendisini güçlü zannetse de aslında acizdir…

Hiç kimse anasından ırkçı doğmaz. Irkçı doğulmaz, ırkçı olunur! Irkçılık öğrenilir ve öğretilir. Irkçılık üretilir ve aşılanır.

O halde ırkçılıkla mücadele etmemiz mümkündür. Eğitime önem vererek kişilik

bozukluğu ya da zihniyet problemi yaşamayan sağlıklı nesiller yetiştirmek bizim elimizdedir!

Ne mutlu bize ki, tarihimizde ırkçılık kokan utanç sayfaları yok!

Ne mutlu bize ki, millet olarak, toplum olarak, şiddetten, nefretten, öfkeden ve kandan asla beslenmedik!

Ne mutlu bize ki, tarihimizle, kimliğimizle, dinimizle, millî değerlerimizle hep gurur duyduk; ama bunu hiçbir zaman kin ve öfkeye dönüştürüp başkalarını ezme ve yok etme vesilesi kılmadık!

Ne mutlu bize ki, yaratılanı sevdik hep Yaratan'dan ötürü!

Ne mutlu bize ki, gözlerimizi kin ve garez perdesi hiç kapamadı. İnsana kucak açtık, "Gel, ne olursan ol, yine gel!" diyerek…

Ne mutlu bize ki, Hz. Mevlânâ'nın dediği gibi, 'ilahi kudret karşısında bütün mahlûkların iğne önündeki gergef misali âciz olduğunu' hiç aklımızdan çıkarmadık…

Ne mutlu bize ki, dün İspanya'dan kaçan Yahudilere, bugün Suriye ve Irak'tan kaçan savaş mağdurlarına kollarımızı açtık! Bizim için mağdurun ırkı, dini, rengi, dili hiç önemli değildi. Bizim için suret önemli olmadı hiçbir zaman…

Biz biliyoruz ki, herkes milletini ve milliyetini sever, bu sevgi fıtrîdir. Ancak ırkımız asla din kardeşliğimizin önüne geçmemelidir.

Biz farkındayız ki, milliyetimizi seçemeyiz, reddedemeyiz. Ama başkasının milliyetini değil reddetmek, rencide bile edemeyiz.

Biz inanıyoruz ki, tenle, kabukla, deriyle uğraşanlar iflah olmaz! Özü, cevheri, ruhu, güzeli görenlerdir mutluluğa erenler...

Biz kararlıyız ki, vatan toprağımızda aramıza ırkçılık tohumları ekmek isteyenlere fırsat verecek değiliz. Irkçılık davasıyla milletimizi birbirine düşürmek isteyenlere, bizi lime lime bölüp yutmak isteyenlere karşı gafil davranacak değiliz…

Sözün sonunda, İstiklâl şairimiz Mehmet Akif Ersoy bizi şöyle anlatır:

"Değil mi cebhemizin sinesinde iman bir;
Sevinme bir, acı bir, gaye aynı, vicdan bir;
Değil mi cenge koşan Çerkes'in, Lâz'ın, Türk'ün,
Arab'la Kürd ile bâkidir ittihadı bugün.
Değil mi sinede birdir vuran yürek… Yılmaz!

Cihan yıkılsa, emin ol, bu cebhe sarsılmaz!”